THE SHEPHERD OF ISRAEL

Subscription Price
50c. a Year.

VOL. 39 - No. 6
FEBRUARY, 1956

Caleb's First Passover

A Story Based on Exodus 12.

CALEB was becoming alarmed. "My father!" he exclaimed, as the little family of two adults and four children rested for a few minutes at the edge of the village; "surely it would be *impossible* for us to reach Succoth before night. You and mother are tired and they tell us it is a full day's journey from this place. It is already past the sixth hour."

He glanced at the hurrying people in the street. "It is becoming dark as if a storm were coming. It is getting cold, too. And no one is able to tell us the way."

Caleb's father, an austere man of advanced years, drew his garment resolutely about him. "We must go at all costs, my son. We are certain to find more Hebrews in Succoth than here in Rameses. These people seem to be either Egyptians or members of the mixed multitude."

"But, my father," urged the boy with a gesture of appeal; "it was our uncle Simeon who told us of Moses' proclamation. He showed me the writing, and it will soon be the evening of the fifteenth day of Nisan, when the lamb must be killed and its blood struck on the doorposts of the house."

Caleb's mother, much younger in years than Ephraim, her husband, and fair of face and compassionate of expression, looked at her son with deep concern. "And if the blood is not there?" she asked in a low voice.

"The Lord will pass through the land of Egypt this night, and will smite all the firstborn in the land of Egypt, both man and beast," quoted Caleb. "When I see the blood, I will pass over you, and the plague shall not be upon you to destroy you, when I smite the land of Egypt."

"My husband," said the mother, turning with agitation toward Ephraim, as the smaller children huddled about them, "would it not be wise to do as Caleb suggests? He is now a man"—after a moment's pause—"and our firstborn."

"But where can we stay?" and Ephraim looked helplessly at the darkening sky and the hurrying people. "I know the whereabouts of none of our people in this heathen village, besides Simeon. And he will not take us."

However, Ephraim was prevailed upon to stay in Rameses that night and Caleb was sent to find a house where they might lodge and eat the Lord's passover.

From Simeon the son of Issachar, Caleb obtained the names and locations of four Hebrew families in Rameses.

"You must go alone," said Simeon. "I am an old man. As I told your father, we are overcrowded here. This has been a day of gloom and much confusion. Fear has taken hold of every one. They think the Angel of Death is about to strike. But it is still the sixth hour of the fourteenth day. There is yet time. Go!"

So Caleb started out in search of the first house.

1. THE HOUSE OF BENJAMIN THE SON OF GIDEON.

Only after Caleb had knocked several times was the door opened, slowly and cautiously. "Peace be unto you," said the boy. "I seek Benjamin the son of Gideon."

"I am he," answered a deep voice from the darkness. "Who are you"?

"Caleb, the son of Ephraim of Rameses. There are six of us, my father and mother and four children. They are here at the end of the street. We seek a house in which to eat the passover."

"Why come you here?" droned the lifeless voice.

"Your name was given me by Simeon the son of Issachar, and I see on your doorpost the proclamation of Moses."

A bearded face thrust itself out of the murk and peered down at Caleb. The boy went on rapidly, "This is the evening of the fifteenth day of Nisan. You will kill a lamb without blemish, a male of the first year, and you will take of the blood and strike it on the doorposts, as Moses commanded?"

There was a painful pause in which Caleb could distinctly hear his heart pounding. Then the unfriendly voice made reply: "We do not take the command in its wholly literal meaning. Our firstborn has grown up and left us. We think it sufficient to display the proclamation on our doorpost to show that we believe it and that it will surely come to pass. You and your family will be safe here if you can find room. But we do not intend to kill a lamb and strike its blood upon our doorposts." The bearded face slowly took on a puzzled expression, for Caleb had faded away into the darkness and confusion of the street.

2. THE HOUSE OF NATHANIEL THE SON OF ASHER.

Two streets farther on Caleb came to Nathaniel's house. Again he was able to identify it by the sight of Moses' proclamation nailed to the door.

Nathaniel listened to the boy's story. He was of a ruddy countenance, with a friendly expression. He opened the door wide and bade Caleb enter. The interior of the house was warm after the chill of the street and the room was bright and cheerful. There was a year-old lamb frisking about, and a boy of Caleb's age and a younger sister were playing with it.

"This is the lamb to be killed tonight and you will strike its blood on the doorposts?" asked Caleb.

"Oh, no!" replied Nathaniel. "We're not going to kill the lamb, much less strike its blood upon the doorposts. This lamb has been the pet of our children since it was born, and we feel sure that God does not expect us to slay it. When we go to bed we shall tie it to the doorpost, and that will be enough. However, you and your family will be quite safe

The True Meaning of the Jewish Holy Days

Why do we Jews weep and lament on Rosh Hashana, when the people of all other nations rejoice on their New Year? Do you know the true meaning of Rosh Hashana, of Yom Kippur, or Succoth? Do you know why you kill a chicken on Yom Kippur? Or why you eat Matzo at Pesach? Send us 5¢ in stamps and we will mail you a copy of our booklet, "The Meaning of the Jewish Holy Days."

THE SHEPHERD OF ISRAEL, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

here, and they will be welcome."

But Caleb was backing toward the door, a look almost of fear in his eyes. "I will go and tell them," he managed to mumble, and then turned and ran from the house, wondering how Nathaniel could so misunderstand the word of the Lord who said, "When I see the **blood,** I will pass over you," and not, "When I see the **lamb**."

3. THE HOUSE OF LEVI THE SON OF REUBEN.

Beginning to feel desperate, Caleb sought the next house. He had some difficulty finding it as it was in a different section of the village from the others. He finally identified it, as he had the others, by the proclamation on the door.

A woman answered his rap. She was brisk and cheerful with lively eyes. A little too friendly, Caleb thought. He wasted no words: "Tell me quickly, my mother," pointing to the proclamation. "You will sacrifice the lamb and will strike the blood upon the doorposts this night?"

"Come in, my son." She looked the boy over appraisingly. "The lamb has been sacrificed and the blood is ready. Sit down and I will call my husband."

Levi appeared and Caleb told his story, the story of his family's predicament.

Levi, a tall man, heavy-featured and slow of movement, said, yes, he understood. He sympathized. He spoke reassuringly. That point about striking the blood upon the doorposts; there was a difference of opinion about that. However, Caleb need not worry about it. Some might feel that it was necessary to put the blood upon the doorposts **actually** but, as for him, well, there were other things to consider too. "You see," he went on in his deliberate way," we have only recently cleaned and painted the outside of our house and we would not like to mess it up by sprinkling blood upon the doorposts. God knows and sees everything; therefore, He knows we offered the lamb and He can see we have the blood in the bowl here on the table. Be at peace about the matter and bring along your father and your family. You will be welcome here."

"But God had said to strike the blood upon the doorposts, and Moses taught that God had said, When I see the blood, I will pass over you," cried Caleb, and turning away with a sinking heart he left the house.

4. THE HOUSE OF ABNER THE SON OF ABIDAN.

With one chance left, Caleb ran with all his might to the end of the street. After several inquiries, he found the house of Abner. One glance told him that his search was over. In the doorway stood a man with a basin in one hand and a bunch of hyssop in the other, dipping the hyssop in the basin and striking the two doorposts and the upper doorpost with the blood-drenched hyssop.

Caleb blurted out his story, beside himself with joy. Nor was he disappointed, for Abner stopped his work and with glowing face, turned to Caleb with these words:

"Bring your father and your family here at once, my son. I am Abner, and I have already heard about you from Simeon the son of Issachar. My house has obeyed the proclamation to the letter. The lamb has been sacrificed in exact accordance with Moses' command and the blood is now being struck upon the doorposts. You will be safe here."

* * * * *

What Did Isaiah Prophesy?

Caleb, in the story you have just read, lived in the year B. C. 1491, when Pharaoh was king of Egypt. You, who have read this story, live in the year 5716, or the twentieth century, A. D.

Caleb and his people were the first to observe the Lord's passover during that time of terror between the evenings of the fourteenth and fifteenth of Nisan (April).

But you and your people do not observe the passover today in the way that Caleb observed it. Today there is no passover lamb and no blood, but instead only unleavened bread, the four cups of wine, the bitter herbs, the shank of a lamb.

Why is this and what is the meaning of the change?

Nearly two thousand years ago the Lord Jesus Christ, Israel's true Messiah, laid down His life at three o'clock in the afternoon at exactly the time when the passover lamb was to be sacrificed, and He became the true Passover of whom the passover lamb was merely a shadow or type of our holy Messiah who became the "lamb without blemish" and was slain for our sins. John, the son of the Jewish priest Zacharias, when he saw Jesus coming towards him, said, "Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world!" Our prophet Isaiah also said of Him, "He was wounded for our transgressions, He was bruised for our iniquities: the chastisement of our peace was upon Him; and with His stripes we are healed . . . He was oppressed, and He was afflicted, yet He opened not His mouth: He is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before her shearers is dumb, so He openeth not His mouth."

Now what are you to understand from the story of Caleb the son of Ephraim and how does it apply to you? We will endeavor to point out:

If you believe the words of Isaiah the prophet, **and do nothing about it,** then you are in the first house, the House of Benjamin the son of Gideon.

If you believe that Jesus our Messiah IS the Lamb of God, **and your belief goes no further,** you are in the second house, the House of Nathaniel the son of Asher.

If you believe that Jesus our Messiah really died and shed His blood, **but that the blood need not be applied,** you are in the third house, the House of Levi the son of Reuben.

But if you believe that Jesus our Messiah IS the Lamb of God, and that He really died and shed His blood, **and the blood should be by faith in Him applied to the doorposts of your heart,** then you may enter and abide forever in the fourth house, the House of Abner the son of Abidan.

If you ask how this can be done, the answer is very simple: You tell the Lord Jesus Christ, who shed His blood for you, that you accept Him as your Savior and Messiah, and ask Him to cleanse your heart from all sin. This is striking the blood upon the doorposts of your heart. When this is done, you will know beyond all shadow of doubt that you are safe from the Angel of Death.

— H. J. H. & R. W. C.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS

LEOPOLD COHN MEMORIAL BLDG.

236 WEST 72nd STREET
NEW YORK 23, N. Y.

COME TO OUR MEETINGS

AT 590 BROADWAY, BROOKLYN

Monday,	3:00 P.M.	Class for Primary and Junior Girls
Wednesday,	2:00 P.M.	Class for Mothers; Kindergarten
Thursday,	7:00 P.M.	Class for Senior Boys and Girls
	8:00 P.M.	Classes for Men and Women
Friday,	3:00 P.M.	Class for Primary and Junior Boys
	7:30 P.M	Gospel Meeting
	8:00 P.M.	Class for Intermediate Boys

AT 264 VAN SICLEN AVE., (East New York)

Wednesday,	7:00 P.M.	Gospel Meeting for Adults; Classes for Children of All Ages

AT 236 WEST 72nd ST., NEW YORK

Sunday,	3:00 P.M.	Young People's Meeting
	4:00 P.M.	Gospel Meeting
Tuesday,	3:00 P.M.	Class for Women Kindergarten
	7:00 P.M.	Jewish Missionary Training Institute
Thursday,	7:00 P.M.	Jewish Missionary Training Institute

AT 3116 NEPTUNE AVE., CONEY ISLAND

Monday,	1:30 to 4:00 P.M.	Mothers' Class Beginners' Class
	6:30 to 9:00 P.M.	Teenagers' Class
Wednesday,	1:30 to 4:00 P.M.	Dorcas Society Beginners' Class
Thursday,	3:00 to 5:00 P.M.	Primary and Junior Girls
	7:30 to 10:00 P.M.	Working Women's Class & Young People
Friday,	3:00 to 5:00 P.M.	Primary and Junior Boys

באשפריצן די טירן מיט בלוט. דאָס איז מיינע קינדערס הויז־לעמעלע זינט עס איז געבוירן געוואָרן, און גאָט וואָלט זיכער נישט געוואָלט אַז איך זאָל עס שעכטן. ווען מיר וועלן גיין שלאָפן וועלן מיר עס צובינדן צום טיר־פּאָסטן, און דאָס וועט זיין געננג. דו מיט דיין פאַמיליע זענען דאָ פאַרזיכערט, און איר זענט דאָ אַנגענעמע געסט."

אָבער כלב האָט זיך צוריקגעצויגן צו דער טיר, מיט אַן אויסדרוק פון פּחד אויף זיין פּנים. „איך וועל עס זיי זאָגן," האָט ער קוים אַרויסגעמורמלט, און האָט זיך אַוועקגעדרייט און אַוועקגעלאָפן פונם הויז, נישט קאָנענדיק דערקלערן וויאַזוי נתנאל האָט געקאָנט אַזוי מיספאַרשטיין גאָטס וואָרט וואָס זאָגט, „ווען איך וועל זען דאָס בלוט וועל איך איבערהיפּן איבער אייך", און נישט, „ווען איך וועל זען דאָס לאַם."

3. דאָס הויז פון לוי בן ראובן

כלב האָט אָנגעהויבן ווערן פאַרצווייפלט ווען ער איז געלאָפן זוכן אַנאַרער הויז. ער האָט עס געפונען מיט שוועריקייטן, ווייל עס האָט זיך געפינען אינם אַנדערן עק פונם דאָרף. צולעצט האָט ער עס דערקענט דורך דער פּראָקלאַמאַציע אויף דער טיר.

אַ פרוי האָט געענטפערט אויף זיין קלאַפּן. זי האָט אויסגעזען דערפרישט און פריילעך מיט גליענדע אויגן. זי זעט מיר אויס אַ ביסל צו פריינטלעך, האָט זיך כלב געטראַכט. ער האָט נישט געוואָלט פאַרלירן קיין צייט: „זאָג מיר גיך, מוטער מיינע," האָט ער אָנגעוויזן אויף דער פּראָקלאַמאַציע, „וועט איר שעכטן אַ לאַם און באַשפּריצן די טיר־פּאָסטן מיטן בלוט אין דער נאַכט?"

„קום אריין מיין קינד." זי האָט באַקוקט דעם יינגל מיט אינטערעס. „דאָס לאַם איז שוין געשאָכטן און דאָס בלוט איז גרייט. זעץ זיך און איך וועל רופן מיין מאַן."

לוי איז אַריינגעקומען און כלב האָט אים דערציילט די געשיכטע פון דער פאַרצווייפלענדער לאַגע פון זיין משפּחה.

לוי, אַ הויכער מאַן מיט שווערע געזיכטס־צוגן און פאַמעלעכע באַוועגונגען האָט געענטפערט, יאָ, ער פאַרשטייט עס. ער פילט מיט. ער האָט גערעדט מיט צוטרוי. וואָס אַנבעלאַנגט צום באַשפריצן די טיר־פּאָסטן מיטן בלוט איז דאָ אַ חילוקי דעות. אָבער כלב דאַרף זיך וועגן דעם נישט זאָרגן. אַ טייל מיינען אַז מען דאַרף בוכשטעבלעך באַשפריצן די טיר־פּאָסטן מיטן בלוט, אָבער ער אַליין דענקט אַז מען דאַרף נעמען אַנדערע זאַכן אויך אין אַנבעטראַכט. „זעסט אַליין," האָט ער פאַמעלעך פאָרטגעצויגן, „מיט אַ פּאָר טעג צוריק האָבן מיר אויסגערייניקט און אויסגעמאָלעוועט אונדזער הויז, און מיר ווילן עס נישט ווידער באַשמוצן מיט בלוט באַשפריצונג אויף די טיר־פּאָסטן. גאָט ווייסט און זעט אַלץ, דעריבער ווייסט ער אויך אַז מיר האָבן געשאָכטן דאָס לאַם און ער קאָן זען אַז מיר האָבן דאָס בלוט אין דעם בעקן דאָ אויפן טיש. זיי נישט באַזאָרגט דעריבער און ברענג אהער דיין טאַטן און דיין מישפּחה. איר וועט דאָ זיין אַנגענעמע געסט."

„אָבער גאָט האָט באַפוילן צו באַשפריצן די טיר־פּאָסטן מיטן בלוט, און משה (רבינו) האָט אונדז געלערנט אַז גאָט האָט געזאָגט, ווען איך וועל זען דאָס בלוט וועל איך איבערהיפּן איבער אייך," האָט כלב אויסגעשריגן, און זיך אַוועקגעקערט מיט אַן אַראָפּגעפאַלן האַרץ פונם הויז.

4. דאָס הויז פון אבנר בן עבידון

כלב איז איצט געלאָפן מיטן גאַנצן כוח צו דער איינציקער מעגלעכקייט וואָס איז אים איבערגעבליבן. נאָך עטלעכע פרעגענישן האָט ער געפונען אבנרס הויז. איין קוק נאָר און ער האָט געוווּסט אַז ער דאַרף מער נישט זוכן. ביים אַריינגאַנג איז געשטאַנען אַ מאַן מיט אַ בעקן אין איין האַנט און אין דער אַנדערער האָט ער געהאַלטן אַ בינטל אזוב, און איינגעטונקט דאָס בינטל אזוב אינם בלוט און דערמיט האָט ער באַשפריצט די טיר פּאָסטן און דעם אויבערשטידל איבער דער טיר.

כלב האָט ווי זינענלאָז דערציילט זיין געשיכטע, וואָרעם ער איז געווען ווי משוגע פאַר פרייד. און ער איז נישט אַנטוישט געוואָרן, וואָרעם אבנר האָט אָפּגעהאַלטן זיין אַרבייט און מיט אַ לייכטענד פּנים האָט ער זיך געוואָגדן צו כלבן מיט די פאָלגענדע ווערטער. .

„ברענג דיין פאָטער און דיין פאַמיליע אין דער מינוט, מיין קינד. איך הייס אבנר און איך האָב געהערט וועגן אייך פון שמעונען דער זון פון יששכר. מיר האָבן געטון בוכשטעבלעך לויט דער פּראָקלאַמאַציע. דאָס לאַם איז געשאָכטן געוואָרן לויט משה'ס (רבינו) באַפעל און דאָס בלוט שפּריץ איך איצט אויף די טיר־פּאָסטן. דאָ ביסטו פאַרזיכערט."

וואָס האָט ישעיה נביאות געזאָגט?

כלב, פון דער געשיכטע, האָט געלעבט אים יאָר 1491 פאַרן משיח, ווען פרעה איז געווען קעניג פון עגיפּטן. דו, וואָס לייענסט די געשיכטע לעבסט אינם צוואַנציקסטן יאָרהונדערט נאָכן קומען פונם משיח, אָדער ה' תשט"ז.

כלב און זיין משפּחה זענען געווען די ערשטע אָפּצוהיטן גאָטס פּסח, אין אַ צייט פון שרעק און מוראָ אינם אָוונט פונם פערצענטן אויפן פינפצענטן ניסן.

אָבער דו און דיין משפּחה היטן נישט אָפּ פּסח ווי כלב האָט עס געטון. מיר האָבן נישט היינט קיין פּסח לאַם און קיין בלוט, נאָר מצות, פיר כוסות וויין, ביטערע קרייטעכצער (מרור), און זרוע.

פאַרוואָס איז עס אַזוי און וואָס באַדייט די ענדערונג?

מיט קנאַפּע צוויי טויזנט יאָר צוריק האָט דער האַר ישוע המשיח, אָפּגעגעבן זיין לעבן דריי אַזוינער נאָכמיטאָג, צו דער געניער צייט ווען דאָס לאַם איז געשאָכטן געוואָרן, און ער איז געוואָרן דער אמתער פּסח אויף וועמען דאָס פּסח־לאַם איז נאָר געווען אַ פאָרבילד, און אַ פאָרוויז אויף אונדזער הייליקן משיח וואָס איז געוואָרן דאָס „לאַם אָן פעלער (מום)" און ער איז אויפגעאָפּפערט געוואָרן פאַר אונדזערע זינד. יוחנן, דער זון פון זכריה הכוהן, ווען ער האָט געזען אַז ישוע קומט צו אים, האָט ער אַזוי געזאָגט, „זע דאָס לאַם פון גאָט וואָס נעמט אַוועק די זינד פון דער וועלט!" אונדזער נביא ישעיה זאָגט אַזוי וועגן אים, „ער איז פאַרוווּנדעט געוואָרן פאַר אונדזערע זינד, ער איז צעשטויסן געוואָרן פאַר אונדזערע עוונות, די שטראָף פאַר אונדזער פרידן איז אויף אים, און מיט זיינע ביילן זענען מיר געהיילט געוואָרן. ער איז געוואָרן באַדריקט און ער איז געוואָרן געפירניקט, דאָך האָט ער זיין מויל נישט געעפנט; מען האָט אים געפירט ווי אַ לאַם צו שעכטן; און ווי אַ שאָף ווערט שטום פאַר איר שערער אַזוי האָט ער זיין מויל נישט געעפנט."

אויב דו גלויבסט די ווערטער פון יוחנן דעם זון פון זכריה הכוהן און די ווערטער פון ישעיה הנביא און טוסט גאָרנישט וועגן דעם דאַן געפינסט דו דיך אינם ערשטן הויז, דאָס הויז פון בנימין דעם זון פון גידעון.

אויב דו גלויבסט אַז ישוע אונדזער משיח איז גאָטס לאַם, און נישט מער, דאַן געפינסט דו דיך אינם צווייטן הויז, אינם הויז פון נתנאל דעם זון פון אָשר.

אויב דו גלויבסט אַז ישוע אונדזער משיח איז באמת געשטאָרבן און אויסגעגאָסן זיין בלוט, אָבער מער דאַרף גאָרנישט געטון ווערן, דאַן געפינסט דו דיך אינם דריטן הויז, דאָס הויז פון לוי בן ראובן.

אויב דו גלויבסט אַז ישוע אונדזער משיח איז דאָס לאַם פון גאָט, און אַז ער איז געשטאָרבן און אויסגעגאָסן זיין בלוט, און אַז דאָס בלוט דאַרף אָנגעוואַנדן ווערן צו די טיר־פּאָסטן פון דיין האַרץ, דאַן דאַרפסטו אַריינגיין און אייביק פאַרבלייבן אינם פערטן הויז, אינם הויז פון אבנר בן עבידון.

און פרעגסטו וויאַזוי דאָס קאָן געשען, איז דער ענטפער גאַנץ פּשוט: זאָג דעם האַר ישוע המשיח, וועלכער האָט זיין בלוט פאַרגאָסן פאַר דיר, אַז דו נעמסט אים אָן פאַר דיין דערלייזער און משיח און בעט אים אַז ער זאָל אויסרייניקן דיין האַרץ פון זינד. דאָס גלייכט דעם באַשפריצן מיט בלוט די טיר־פּאָסטן פון דיין האַרץ. אויב דו וועסט דאָס טון וועסטו זיין זיכער אָן שום צווייפל אַז דו ביסט פאַרזיכערט פונם מלאך המות.

זכריה י"ב : א.ב.ג.

(א) משה דבר־יהוה על־ישראל: די נבואה פון דעם וואָרט פון גאָט איבער ישראל. נאם־יהוה נטה שמים ויסד ארץ: אַזוי זאָגט גאָט, וואָס ברייט אויס די הימלען און גרונדפעסטיגט די ערד. ויצר רוח־אדם בקרבו: און וואָס באַשאַפט דעם גייסט פון דעם מענטשען אין איהם. (ב) הנה אנכי שם את־ירושלים סף־רעל לכל העמים סביב: זעה, איך וועל מאַכען ירושלים אַ כוס פון פאַרטוימלונג צו אַלע פעלקער רינגס־אַרום. וגם על־יהודה יהיה במצור על־ירושלים: און אויך געגען יהודה וועט זיין אַ באַלאַגערונג איבער ירושלים. (ג) והיה ביום־ההוא אשים את־ירושלים אבן מעמסה לכל העמים: און עס וועט זיין אין יענעם טאָג וועל איך מאַכען ירושלים אַלס אַ שווערען שטיין צו אַלע פעלקער. כל עמסיה שרוט ישרטו: איטליכער וואָס וועט איהר טראָגען וועט געווים צוקראַצט ווערען. ויאספו עליה כל גויי הארץ: און איבער איהר וועלען זיך פאַרזאַמלען אַלע פעלקער פון דער ערד.

כלב׳ס ערשטער פסח

אנכי הוא הרעה הטוב
יוחנן 10:11

רעה ישראל

א מאָנאַטליך בלאַט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת׳דיגען משיח

The Shepherd of Israel

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

ותקמתי עליהם רעה אחד
יחזקאל ל״ד. 23

Subscription Price
50c. a Year.

VOL. 39 - No. 6
FEBRUARY, 1956

כלב׳ס ערשטער פסח

דערציילונג, באַזירט אויף שמות י״ב

כלב איז געוואָרן דערשראָקן. „טאַטע!" האָט ער אויסגערופן, ווען די קליינע פאַמיליע פון צוויי דערוואַקסענע און פיער קינדער האָבן זיך אָפּגערוט אַ פּאָר מינוט ביים ראַנד פונם דאָרף; „עס זעט אויס אַז מיר וועלן נישט דערגרייכן די שטאָט סוכות פאַר נאַכט צופאַל. דו און די מאַמע זענען שוין מיד און מען זאָגט אַז עס דויערט אַ גאַנצע טאָגרייזע פון דאַנען. עס איז שוין נאָך די זעקסטע שעה פון טאָג."

ער האָט זיך אַרומגעקוקט אויף די מענטשן וואָס האָבן זיך געיאָגט אין גאַס. „עס איז אַזוי פינצטער געוואָרן, עס זעט אויס אַ שטורם קומט אָן. עס ווערט קאַלט אויך, און קיינער ווייסט נישט דעם וועג."

כלב׳ס פאָטער, אַ שטרענגער מאַן אין די עלטערע יאָרן, האָט ענטשידענד אַרומגעוויקלט זיין מאַנטל אַרום זיך. „מיר מוזן ווייטער גיין, מיין קינד. מיר וועלן זיכער געפינען מער עברים אין סוכות ווי דאָ אין ראַמסעס. די מענטשן דאָ זעען אויס צו זיין אָדער עגיפּטער אָדער אַ געמישט פאָלק." (ערב רב).

„אָבער, טאַטע," האָט דאָס יינגל געטענהט, מיט אַ בעטנדיקע מינע; „דער פעטער שמעון האָט אונדז דערציילט וועגן משה׳ס באַפעל. ער האָט מיר געוויזן די שריפט, און דער אָוונט וועט באַלד צופאַלן פונם פינפצענטן ניסן, ווען דאָס לאַם דאַרף געשאָכטן ווערן און דאָס בלוט דאַרף געשפּרינקלט ווערן אויף די טיר־פּאָסטן פון די הייזער."

כלב׳ס מוטער, אַ סך יינגער פון איר מאַן אפרים, וואָס אויף איר פּנים האָט מען געקאָנט זען איר שיינקייט און איר רחמנות איבער איר קינד, האָט געפרעגט אין אַ קוים הערבאַרע שטימע, „און . . . אויב מיר האָבן נישט קיין בלוט?"

כלב האָט אָנגעהויבן ציטערן: „דער האר גאָט וועט אַדורכגיין דורך דעם לאַנד מצרים (עגיפּטן) אין יענער נאַכט, און וועט אויסהרגענען אַלע בכורים (ערשט־געבוירענע), מענטש און בהמה. ווען איך וועל זען דאָס בלוט וועל איך איבערהיפּן, און די מגפה וועט אויף איך נישט קומען אייך אויסצומאָרדן ווען איך וועל שלאָגן דאָס לאַנד מצרים."

„מאַן מיינער," האָט די מוטער זיך געוואָנדן צו אפרים איר מאַן מיט עמאָציע, טוליענדיק די קינדער אַרום זיך „איז עס נישט שכלדיק צו טון ווי כלב עצהט אונדז? ער איז שוין אַ מאַן" — און נאָך אַ רגע — „און אונדזער בכור."

„אָבער ווו קענען מיר זיך אויפהאַלטן?" און אפרים האָט זיך אַרומגעקוקט הילפלאָז אויף דעם שוואַרצענדיקן זיך הימל און אויף די אייליגנדע מענטשן. „איך האָב קיין אַנונג ווו עס געפינען זיך דאָ אונדזערע מענטשן אין דעם היידנישן דאָרף. אחוץ שמעון. אָבער ער וועט אונדז נישט אויפנעמען."

דאָך, אפרים האָט זיך געלאָזט איבעררעדן צו פאַרבלייבן אין ראַמסעס די נאַכט און כלב איז געגאַנגען זוכן אַ הויז ווו זיי זאָלן קאָנען איבערנעכטיקן און עסן גאָטס פסח.

ביי שימעונען דעם זון יששכרס האָט כלב געקריגן די נעמען און וווינ־ערטער פון פיר יידישע פאַמיליעס אין ראַמסעס. (רעמסס)

„דו מוזט אליין אהינגיין," האָט שמעון געזאָגט. „איך בין אַן אַלטער מאַן און ווי איך האָב שוין געזאָגט צו דיין טאַטן, מיין וווינונג איז איבערפולט. עס איז אַ חושכדיקער טאָג און אַלע גיין אַרום ווי צעחושט. יעדער האָט פאַר עפּעס מורא. מען מיינט אַז דער מלאך המות וועט דאָ באַלד אָנהויבן זיין אַרבייט. אָבער עס איז בלויז די זעקסטע שעה פונם פערצנטן טאָג. גענוג צייט. גיי!"

און כלב איז אַרויסגעגאַנגען זוכן די ערשטע הויז.

1. דאָס הויז פון בנימין בן גידעון

נאָכדעם ווי כלב האָט עטלעכע מאָל אָנגעקלאַפּט האָט זיך די טיר פאַמעלעך און מיט פאָרזיכט געעפנט. „שלום עליכם," האָט זיך דאָס יינגל אָנגערופן. „איך זוך בנימין דעם זון פון גידעון."

„איך בין עס," האָט געענטפערט אַ טיף קול פון דער טונקלקייט. „און ווער ביסטו?"

"כלב, דער זון פון אפרים פון ראַמסעס. מיר זענען אַ פאַמיליע פון זעקס, מיין פאָטער און מוטער מיט פיר קינדער. מיר געפינען זיך דאָ ביים ענד גאַס. מיר זוכן אַ הויז ווו צו עסן דאָס פסח לאַם."

„פאַרוואָס דען קומסטו אהער?" האָט דאָס לעבנסלאָזע קול געברומט.

„שמעון דער זון פון יששכר האָט מיר אייער נאָמען געגעבן און איך זע אויף אייערע טירן משה׳ס פאַראָרדנונג."

אַ פּנים מיט אַ באָרד האָט זיך אַרויסגעשיילט פון דער טונקלקייט און אָנגעקוקט כלב׳ן. ער האָט אָנגעהויבן גיך רעדן, „דאָס איז דער אָוונט פונם פינפצענטן ניסן. איר וועט שעכטן אַ לאַם אָן פעלער, אַ זכר פון אייך יאָר, און איר וועט נעמען זיין בלוט און באַשפּריצן די טיר־פּאָסטן, ווי משה האָט באַפוילן."

דאַן אַ ווייטיקענדע פויזע, אין וועלכע כלב האָט געקאָנט הערן ווי זיין האַרץ קלאַפּט. דאַן האָט די אומפאַריינטלעכע שטימע געענטפערט: „מיר האַלטן נישט אַז דער באַפעל איז בוכשטעבלעך. אונדזער בכור איז שוין אויפגעוואַקסן און איז אַוועק פון אונדז. מיר דענקן אַז עס איז גענוג אַרויסצוהענגען דעם באַפעל אויף די טיר, צו ווייזן אַז מיר גלויבן דאַרין אַז עס וועט אַזוי געשען. דו מיט דיין פאַמיליע וועלן זיין דאָ זיכער אויב איר קאָנט דאָ געפינען גענוג אָרט. אָבער איך האָב קיין שום אָבזיכט צו שעכטן אַ לאַם און באַשפּריצן מיט בלוט די טיר־פּאָסטן." דאָס פּנים מיט דער באָרד האָט אָנגענומען אַן אויסדרוק פון פאַרלעגנהייט, וואָרעם כלב איז פאַרשווינדן געוואָרן אין דער פינצטערניש און אין דער צעחושטקייט פון דער גאַס.

2. דאָס הויז פון נתנאל בן אשר

צוויי גאַסן ווייטער און כלב איז אָנגעקומען אין נתנאל׳ס הויז. ער האָט עס ווידער לייכט דערקענט דורך דער אויפשריפט וועגן משה׳ס באַפעל וואָס איז געווען צוגעקלאַפּט צו דער טיר.

נתנאל האָט זיך צוגעהערט צום יינגלס געשיכטע. ער האָט געהאַט אַ רויטעוודיק פּנים מיט פריינטלעכע אויגן. ער האָט אויפגעעפנט ברייט די טיר און איינגעלאַדן כלבן. אינווייניק האָט ער דערפילט די וואַרעמקייט נאָך דער דרויסנדיקער קעלט און דאָס צימער האָט אויסגעזען שיין און פריילעך.

„דאָס איז דאָס לאַם וואָס איר גייט היינט שעכטן און באַשפּריצן די טיר־פּאָסטן מיטן בלוט?" האָט כלב געפרעגט.

„זיכער נישט!" האָט נתנאל געענטפערט. „מיר גיין נישט שעכטן קיין שום לאַם און אוודאי נישט

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y.. under the Act of March 3, 1879.